

pulchritudinem, ac vultus speciem planè diuinam defixis constanter oculis admiraris? Neque enim, vt id praefles, grauis quidam labor siveundus est, & si esset, non propterea non esset suspicendus. Nam quid est aliud in rerum natura, quod, siue commoda, siue dignitatem species, pari studio ac diligentia queri, ac inuestigari mereatur? Cernis quantis ludoribus, quantò que vita hominum periculo aurum è terra vilceribus eruarū? Quales illi moles arenarum egerant, que faxe ferro, igni & acetō doment, quos specus subeant, quam diuis laboribus exercearū? Nec tamen illius metalli fulgor, cum diuino illo splendore vlla est ex parte comparandus, quem minimo vbique negotio nancisi potes: at enim vel noleñibus vltro in oculos incurrit. Ut quid igitur vultus amicos auerariſ? Quod quisque amat, id ipsum videre desiderat: estque certissimum amoris argumentum desiderij sit: nec os modò, aut faciem absentis intueri cupimus, verum & si quicquam est, quem speremus aliquid de illo afferre posse, sedulo percontamur. Ut quid igitur & tu pariter non interrogas? Nam quot creaturas vides, quot utilitates sentis, tot habet ille nuncios, tot bauulos apicum suorum. Cali, inquit ille, enarrant gloriam Dei: & opera item eius firmamentum annuntiat. Quid elementa commemorem? Quid varios terræ manisque fetus, quid tot diuersas animalium Omnia Deū formas, metallorum pretia, lapillorum fulgores? Omnia hac, si roges, Deum auctore referent: & aliud quidem summam eius prudentiam te docebit, aliud verò bonitatem, aliud etiam potentiam prædicabit: nam in his omnibus diuina quedam virtus elucet, qua sum opificem latere non sinit. Auari certè suos thesauros inuentes, mirum in modum oblectantur. Mulieres corporis cultui multum dedita suas geminas atque monilia spestantes, non mediocri gaudio afficiuntur. Agricola item, de messe differens, superioris molestia obliuiscitur, nec modicam animo voluptatem capit. Nos contra, non modo nullum iucunditatis fructum percipimus de Deo cogitantes, sed etiam p̄ rādicio frontem contrahimus: & rerum celestium speculationem, qua debuit esse religiosa vitæ molestiarum remedium, inter grauissimos labores computamus. Eheu, quanto causa discriminis? Num igitur, nec ille thesaurus noster est, nec gemma expetita, nec optata mēfis, sed finguimus, & falso illius amorem mentimur, cum tamen terrenis potius inhiemus, atque haec vna maxima nostra cura sit animo morem gerere & carni obsequi? Verum haec indignis, & negligentibus dicta sint, & eis qui rei angusta student, & venturi seruant: Nam officij memorē, ac propositi tenaces viros, sicut decet, ita secessus, silentium, atque alta quies oblectant, diuinarūque rerum contemplatio celo inerit.

Vnus.] Fuit autem vir ille, in cuius gratiam haec scripsimus, Vnus. Sic enim habet vulgata editio. Vatabli autem, & pseudomartyris Vermiliij, qui legere malunt, vir quidam, authoritas nūl me mouet. Origenes enim tot facu-

lis antiquior, Non me latet, inquit, primo loco quod in aliquibus exemplaribus habetur, erat vir quidam, sed in exemplaribus, quae emendatoria probauimus, ita habetur, erat vir vnuſ: in quo nobis etiam Hebrei, qui contradicunt in ceteris, acquefecunt.] Acquiescat etiam S. Hieronymus cum Sancte Paginino, & Biblis regiis, in quibus triplex versio Latina Hebraici contextus, 70. & Paraphrasis Chaldaice idem nomen retainet. Nec vero videtur commodius, aut verius explicari posse, cum ipsa Hebraica dictio, quare Chaldaeus de more gentis sue vtitur, nimirum.

Echad vnum significet: vt testatur Reuchlini libro primo de Rudimentis Hebraicis, & nonnullis etiam exemplis approbat. Ezechiel. 37. Et rex vnuſ erit omnibus imperans: & scrutus Daniel rex super eos, & Pastor vnuſ erit omnium eorum. His enim locis eadem vox est usurpata. Accedit præterea Septuaginta interpretum authoritas, quos, opinor, lingue sua proprietate apprimè, calluisse nemo dubitabit. At illi ad hunc modum interpretati sunt:

Et rex vnuſ erit omnes imperans: & scrutus Daniel rex super eos, & Pastor vnuſ erit omnium eorum.

Iam vero, vnum esse quid sit, quod attinet ad vim vocabuli, sic explicat S. Isidorus. Vnus, inquit, ex multis: vnicus solus est. Solus itaque vnuſ numeratur: vnicus citra numerum finitur. Inter solum, & vnuſ etiam hoc esse discrimen statut: quod vnuſ ad numerum pertinet: solus e multis intelligatur. Verum est aliud, opinor, quoddam vnuſ, quod ad numerum non pertinet, sed cum ente reciprocatur; cui, ex Philosophorum sententia, præter simplicem ipsius conceptionem seu formulam, addit indissimilis rationem. Plinius lib. 9. Plin. lib. 9. naturalis historia de vnuſibus scribens, Nulli duo, inquit, reperiuntur indiscreti. Vnde vnuſum nomen marganitis Romanæ impofuerit delicia. Et Solinus eius abbreviator, Quia numerum, inquit, duo simul (in eadem concha) reperiuntur, inde vnuſibus nomen datum. Hac illi: qui mihi videntur vnitatis vim geminam in explicanda etymologia exprefſe. Parit namque vnuſ, vt Philosophi docent, indistinctiōne in se, & à quo quis alio distinctionem.

An verè homo vnuſ dici posſit.

VNITAS communis quædam entis passio est, qua ad omnes naturæ iure pertinet. Quamobrem non immetitò querendum videtur, vtat S. Gregorius, cui dicatur *vir vnuſ*: S. Gregor. Nam si unitas haec referatur ad numerum, si in hunc reg. perfumum appetat: vnuſquisque enim vnuſ, & non duo est. Ad hunc modum S. Gregor. Non defuerunt tamen, qui hominem vnuſ esse, aut dici posse negant: atque hi tribus potissimum argumentis inturunt. Primum est, quod haec sit diuini numinis prærogativa. Alterum, quod mores hominis perpetua quadam vicissitudine mutentur: quare & ῥepti dicitur. Tertium, mo vnuſ ab eo quod contrariis ſepe votis secum diffideat. *ci posſe.*

Tripliſi ratione non videtur horum.